

A – 5^e zondag – 9 februari 2020
Jes 58,7-10; Ps 112; 1 Kor 2,1-5; Mt 5,13-16

Een opdracht

Als Jezus ons zegt “Jullie zijn het licht van de wereld”, “jullie zijn het zout van de aarde”, dan is dat niet bedoeld als een compliment. We weten het, als Jezus zo iets zegt, is dat nooit vrijblijvend, dan bedoelt Hij er iets mee. Als Hij ons zegt: “jullie zijn het licht van de wereld, jullie zijn het zout van de aarde”, is dat geen compliment, geen eretitel, maar een opdracht.

Als u deze zomer op vakantie wilt gaan, gaat u dan eens naar Honfleur, een schilderachtig middeleeuws havenplaatsje aan de Seine, ongerept bewaard gebleven, met overal vakwerkhuisen, en warempel een prachtige houten kerk. In dat stadje is ook een enorm grote zoutopslag, een gebouw uit 1670 waar 10.000 ton zout was opgeslagen. Dat was nodig in de tijd toen Honfleur nog een haven was van vissers die naar het hoge noorden voeren, en die de kabeljauwen en haringen die ze visten aan de monding van de Saint-Laurent in Canada, moesten inzouten. Dat was nodig om de vis te conserveren tot de terugreis over zee naar Frankrijk. De taak van zout is nu juist, om dingen te conserveren om ze goed te kunnen bewaren, en daarom is zout een symbool geworden voor iets waardevols, iets blijvends.

Een andere kwaliteit van zout is natuurlijk dat het iets dat lauw is, pittig maakt. Dat moeten wij als christengelovigen ook zijn, niet lauw, niet smakeloos, maar pittig.

Zout is werkzaam. zout doet iets. “Als het zout zijn werkingskracht verliest, gooi het dan maar weg”, zegt Jezus vandaag.

“Jullie zijn het licht van de wereld”, zegt Jezus ons vandaag ook in de evangelietekst. Maar als je het licht onder de korenmaat plaatst, zodat het geen licht meer kan geven, dan heb je er niets aan. Als je alleen maar een licht bent, voor wie schijn je dan? De functie van het licht is nu juist om anderen te helpen de weg te vinden in het donker.

En als je zout bent, moet je wel iets hebben om te zouten? De functie van zout is nu net om producten te conserveren.

Het gaat er dus om wat wij er mee dóén, met dat zout en met dat licht.

Bij een doopviering hier in de kerk geven wij de pasgedoopte een doopkaars mee. En die doopkaars steken we aan aan de Paaskaars, en we geven daarmee aan dat we aan de pasgedoopte het licht van Christus doorgeven.

Het staat tegenwoordig niet meer in ons boekje, maar het is een eeuwenoud ritueel bij een doopviering, de toediening van het zout. De pasgedoopte krijgt een beetje zout te proeven.

Dat wij dat bij een doopviering doen, licht en zout meegeven, dan is dat natuurlijk omdat wij de dopeling daarmee een opdracht meegeven.

En wat deat licht precies doet, horen wij vandaag ook uit de mond van Jezus: “jullie licht moet stralen voor de mensen, opdat zij jullie goede werken zien en jullie Vader in de hemel verheerlijken”. Nu wordt het concreet. Het gaat dus om de goede werken.

Onze kerk heeft het goede idee gehad om voor vandaag als eerste lezing uit het Oude Testament een stukje te nemen uit de profeet Jesaja: brood delen met de hongerigen, dakloze zwervers opnemen, de naakten kleden, onderdrukking verwijderen... dan straalt uw licht in de duisternis. Ja, en dan wordt het concreet.

Misschien zult u mij dan vragen: ‘hoe kan ik vanuit mijn kleine positie zo iets doen? op mijn

kleine flatje, ik kan niet in mijn eentje de wereld veranderen...' Welnu, praktisch iedere maand verschijnt er wel in ons parochieblad een artikeltje van onze werkgroep Kerk & Wereld, waar verteld wordt over de projecten die wij vanuit onze parochie ondersteunen. En dat zijn héél concrete projecten, waarbij brood wordt gedeeld aan hongerigen, daklozen worden opgenomen, mensen kleding krijgen, om met de woorden van de profeet te spreken. Over een maand begint de Vastenactie te lopen. In de Vastenactie kan ieder van ons, heel concreet, iets van de opdracht waar maken die Jezus ons vandaag geeft.

Régis de la Haye, diaken